

REJESTR DOTYCZY:

Nr. rejestracyjny

KLIMOWSKI Tadeusz

z d.
s/c i
z d.
ur. 15.10.1911 w Kraków
kraj:
zm. 12.9.1981 w Londyn
kraj: Wielka Brytania
pochowany ... Cmentarz Gunnersbury

Dane personalne

Major dypl.WP

cichociemny, AK

Virtuti Militari

pseud. "Klon", "Ostoja"

Źródła i bibliografia

Dziennik Polski 15.9.1981 - wiadomość
" " 16 i 22.9.1981 - nekrologi

Koło b.Żołnierzy A.K.
Zarząd Główny

CZŁONKOWSKA KARTA EWIDENCYJNA

AK

1) NAZWISKO i IMIĘ :

KLIMOWSKI

Tadeusz Marian

2) STOPIEŃ WOJSKOWY i STARSZ.
lub DATA AWANSU:

Major

17. IX. 1944.

3) DATA URODZENIA:

15. X. 1911.

4) RODZAJ BRONI (SŁUŻBY):

Piechota ~~spadochronowa~~.

5) OSTATNIE FUNKCJE w P.S.Z. w OKRESIE 1939-1946 ROKU (wymienić 3 ostatnie funkcje i podać oddział w którym były pełnione):

- a. Oficer operacyjny 27 Dywizji Piechoty.
b. p.o. Szef sztabu 27 Dywizji Piechoty.
c. Sca baonu (w Powstaniu Warszawskim)

6) SPECJALNOŚCI WOJSKOWE:

dywersja, działania partyzanckie,
Wysoka Szkoła Wojskowa.

7) OSTATNI STAN ZDROWOTNY:

- a) obecny według oceny własnej *wymaga krótkiego wypoczynku.*
b) ostatnio posiadana kategoria zdrowia w wojsku *H.*

8) STAN RODZINNY:

a) samotny (tak - nie)

nie

b) żonaty

tak

c) ilość dzieci w wieku szkolnym do lat 18-tu

dwójce

d) ilość dzieci w wieku powyżej 18 lat

e) miejsce (kraj) zamieszkania rodziny

H. Brytania

9) ZAWÓD CYWILNY:

10) NABYTA SPECJALNOŚĆ I WYSZKOLENIE PO WOJNIE:

11) OBECNY RODZAJ ZATRUDNIENIA:

Captain operator

12) CZY NALEŻY DO INNEJ ORGANIZACJI O CHARAKTERZE KOMBATANCKIM ALBO SPOŁECZNYM FCZA KOŁEM GEDZIAŁCOWYM - (wymienić nazwę tej organizacji):

S. P. K. - Zw. Pol. Spad.

13) DOKŁADNY ADRES POCZTOWY:

*23 HAZLEWOOD Crescent
London, W.10.*

14) UWAGI:

TADEUSZ KLIMOWSKI

MAJOR DYPL. WP

cichociemny żołnierz AK (pseud. „Ostoja”), szef sztabu 27. dywizji wolińskiej, dowódca baonu „Ostoja” w powstaniu warszawskim, komendant Straży Granicznej w 1938. Odznaczenia: Virtuti Militari, dwukrotnie Krzyż Walecznych, Kings Medal for Courage in the Cause of Freedom. Działacz Koła AK i Koła Cichociemnych, wiceprzewodniczący Rady Studium Polski Podziemnej, ur. 15 października 1911 w Krakowie — zmarł 12 września 1981 w Londynie.

...jeden, umiłowany Mąż, najdroższy Ojciec i Dziadek...
Nabożeństwo odbędzie się we wtorek 22 września o godz. 2 w opactwie oo. Benedyktynów, Ealing B'way; po mszy pogrzeb na cmentarzu Gunnersbury.

DP. 16.9.1981

ŻONA, CÓRKA I SYN,
SYNOWA, ZIEĆ I WNUKI,
BRAT I RODZINA W KRAJU

2886

DP. 22.9.1981

Ś. + P.

TADEUSZ KLIMOWSKI

major dypl., żołnierz kampanii wrześniowej 1939, cichociemny, dowódca 2 odcinka „Wachlarza”, szef sztabu 27 dywizji wolińskiej AK, pseudonim „Ostoja”, dowódca baonu w powstaniu warszawskim, kawaler Virtuti Militari, odznaczony dwukrotnie Krzyżem Walecznych, Kings Medal for Courage in Cause of Freedom i Krzyżem AK; pierwszy prezes Zarządu Głównego Koła AK, b. członek Rady Naczelnej, pierwszy prezes Oddziału Anglia — Południe, wiceprzewodniczący Rady Studium Polski Podziemnej — zmarł nagle 12 września 1981 w Londynie.

Bohaterskiego żołnierza AK, szlachetnego i ofiarnego obywatela, niestrudzonego szermierza w walce o prawdę i wieloletniego działacza akowskiego żegnają w głębokim smutku

PRZYJACIELE Z ODDZIAŁU
ANGLIA-PÓŁDNIĘ

2899

DP. 22.9.1981

Ś. + P.

TADEUSZ KLIMOWSKI

MAJOR DYPL. WP

PSEUDONIM „KLON”, „OSTOJA”

oficer Straży Granicznej — Bogumin, cichociemny żołnierz Armii Krajowej, dowódca odcinka „Wachlarz”, szef oddziału Operacyjnego 27 wolińskiej d. p., uczestnik powstania warszawskiego; po wojnie prezes Zarządu Głównego a następnie członek Rady Naczelnej Koła AK i wiceprzewodniczący Rady Studium Polski Poziemnej, odznaczony Orderem Virtuti Militari V klasy, Krzyżem Walecznych (dwukrotnie), Srebrnym Krzyżem Zasługi, Krzyżem AK, Kings Medal for Courage oraz innymi odznaczeniami polskimi i zagranicznymi, urodzony w 1911 roku w Krakowie zmarł 12 września 1981 roku w Londynie.

Żegnają z żalem

KOŁO ŻOŁNIERZY ARMII KRAJOWEJ

KOŁO CICHOCIEMNÝCH SPADOCHRONIARZY AK
STUDIUM POLSKI PODZIEMNEJ

Zamiast kwiatów rodzina prosi o donacje na witraże w kościele św. Jacka w Warszawie.

2898

DP. 22.9.1981

Wszystkim, którzy wyrazili nam współczucie, nadesłali kwiaty, wzięli udział w pogrzebie

Ś. + P.

TADEUSZA KLIMOWSKIEGO

a w szczególności: kochanym Księżom i Parafianom z POK-u, z ks. ks. K. Grzymałą i W. Okońskim na czele, Stowarzyszeniu Polskich Kombatantów Koło Ealing, Inwalidom, Studium Polski Podziemnej i p. Gen. T. Pelczyńskiemu, Kolegom Tadeusza z Koła Cichociemnych Spadochroniarzy i Koła AK, SPK i Prez. S. Soboniewskiemu; Bibliotece Polskiej, Gronu Nauczycielskiemu i Zarządowi Szkoły Sobotniej w Ealingu, Polskiej Macierzy Szkolnej, Franusiowi — ministrantowi; kolegom i koleżankom z pracy i pp. R. Pajares; krewnym i przyjaciółom rodziny: Ks. T. Kirschke, S. Cichońskiemu, S. Grocholskiemu, Z. Szydle, T. Zawadzkiemu i Jego żonie, dr B. Alapinowi, A. Benradowi, W. Badowskiemu za ziemię z Warszawy, Ł. Kindlajnowi, Z. Milewiczowi — i wszystkim z serca dziękujemy.

ŻONA, DZIECI, WNUK I RODZINA

2927

Zmarł mjr T. Klimowski

W Londynie zmarł 12 bm. na atak serca major dyplomowany Tadeusz Klimowski, „cichociemny”, szef sztabu 27 dywizji wolińskiej AK, komendant baonu „Ostoja” w powstaniu warszawskim, pierwszy prezes Zarządu Głównego Koła AK i długoletni b. członek Rady Naczelnej Koła AK, wiceprzewodniczący Rady Studium Polski Podziemnej. Miał lat 69.

DP. 15/10/81

ZAMIAST kwiatów na grób śp. mjr. Tadeusza Klimowskiego złożyli na witraże AK w kościele św. Jacka w Warszawie: £10 Z. Pietrzyk; po £5: A. Benrad, Z. Gąsiewicz, A. Ichnatowicz, R. Lewicki, Z. Milewicz, A. Filch, A. Pospieszalski i F. Rybka.

DP. 15/10/81

1281

Śp. mjr dypl. Tadeusz Klimowski

W Londynie zmarł 12 września major Tadeusz Klimowski, były szef sztabu 27. Wołyńskiej Dywizji AK. Klimowski (ur. w Krakowie w 1911 roku) był żołnierzem z powołania i od lat młodzieńczych nosił mundur wojskowy. Ma za sobą bogatą i zaszczytną kartę służby żołnierskiej.

W październiku 1938 r. jako podporucznik Straży Granicznej zdołał na czele swej kompanii obsadzić Bogumin, zanim zdążył go zająć hitlerowski Wehrmacht. W tym samym Boguminie, o świcie 1 września 1939 r. walczył z atakującymi wojskami niemieckimi. Dowodził później kompanią osłonową 21. Dywizji Piechoty. Po ostatniej bitwie pod Rawą Ruską uciekł z niewoli niemieckiej, by dalej walczyć w armii polskiej we Francji. Zatrzymany na Węgrzech uciekł z obozu internowanych i w lutym 1940 r. był już w szeregach Wojska Polskiego na Zachodzie.

Po ewakuacji do Anglii przechodził specjalne przeszkolenie i z Brygady Spadochronowej wystartował — jako cichociemny — do lotu do Polski. Znalazł się w kraju na początku stycznia 1942 r. jako jeden z pierwszych naszych spadochroniarzy (przed nim wylądowało tylko 11). W Armii Krajowej był dowódcą 2. odcinka specjalnej organizacji dywersyjnej „Wachlarz”, działającej na tyłach frontu niemieckiego. Teren podległy Klimowskiemu sięgał od Równego po Kijów.

W styczniu 1944 r., gdy utworzono 27. Dywizję AK na Wołyniu był jej oficerem operacyjnym, a następnie szefem sztabu. Wobec wkraczającej armii sowieckiej Dywizja reprezentowała prawa Polski do tych ziem i współdziałała w akcjach bojowych z wojskami sowieckimi, akcentowała swój charakter i podległość dowódcy AK i Naczelnemu Wodzowi w Londynie. Tadeusz Klimowski uczestniczył we wszystkich walkach dywizji i mimo ciężkiej rany nie opuścił pierwszej linii frontu.

Wysłany później do szpitala w

Warszawie, stanął w dniu 1 sierpnia w szeregach powstańczych. W dzielnicy Śródmieście-Południe dowodził baonem „Ostoja”, tak zwanym od jego pseudonimu. Po kapitulacji i pobycie w niemieckim obozie — w czerwcu 1945 r. — znalazł się znów w Polskich Siłach Zbrojnych w Anglii.

Order Virtuti Militari i dwukrotnie nadany Krzyż Walecznych stanowią piękne świadectwo służby żołnierskiej majora Klimowskiego.

Na emigracji Tadeusz Klimowski rozwijał działalność społeczną w wielu organizacjach. Był jednym z założycieli Koła b. Żołnierzy AK i pierwszym prezesem jego zarządu głównego. Później był prezesem zarządu Oddziału Anglia-Południe. W Studium Polski Podziemnej był wiceprzewodniczącym jego rady.

Major Klimowski należał do ludzi głęboko ideowych, wyróżniał się szlachetnością charakteru, osobistą skromnością, był dobrym kolegą i przyjacielem, potrafiącym wybaczać doznawane krzydy i przykrości. Cieszył się powszechnym szacunkiem i przywiązaniem swych dawnych podkomendnych z Dywizji Wołyńskiej, którzy utrzymywali z nim żywy, uczuciowy kontakt. Lichni przyjaciele w Londynie w głębokim smutku żegnali zasłużonego żołnierza i działacza społecznego, poświęcającego wszystkie swe siły służbie krajowi.

W. K.